

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8506/2021
29.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Јелице Бојанић Керкез и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Станисављевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради рехабилитационог обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3502/21 од 25.06.2021. године, у седници одржаној 29.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3502/21 од 25.06.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3502/21 од 25.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 12708/20 од 28.01.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде рехабилитационог обештећења исплати нематеријалну штету у износу од 500.000,00 динара, као и на име накнаде материјалне штете износ од 1.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 28.01.2021. године па до исплате. Ставом другим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу на име накнаде рехабилитационог обештећења исплати нематеријалну штету у износу од 760.000,00 динара (преко досуђеног износа од 500.000,00 динара а до траженог укупног износа од 1.260.000,00 динара), као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 39.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3502/21 од 25.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП у конкретном случају нису испуњени, јер нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца, на основу члана 26. став 3. Закона о рехабилитацији. О праву тужиоца на новчану накнаду и висини рехабилитационог обештећења судови су одлучили применом наведене одредбе материјалног права као и одредаба члана 200. Закона о облигационим односима. Тужилац ревизијом указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за рехабилитационо обештећење, међутим, у пресудама које су приложене уз ревизију није реч о идентичној чињеничној правној ситуацији као што је ова, па нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају, према чињеницама и околностима које су од утицаја за примену правила из члана 200. ЗОО.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 26.03.2020. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 760.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**